

[Johan Asmussen.]

skuelighed inden for dette område, hvad der i sig selv er udmærket. Men ud over det kan jeg på mit partis vegne ikke komme med så forfærdelig megen anerkendelse. Der kan måske være enkeltheder — dem skal jeg ikke komme ind på — som vi kan tilslutte os.

Sagen er jo den, at de uafhængiges syn på sociale ydelser går ud på, at de, der trænger, skal have en effektiv, mærkbar hjælp fra samfundet, ikke kun på et eksistensminimum, men sådan at de virkelig får rimelige økonomiske forhold. Derimod er vi imod alles hjælp til alle, fordi vi mener, det vil betyde dårlig hjælp til dem, der virkelig trænger. Vi er derfor særdeles betænkelige ved, at behovsprincippet kun delvis skal tages i betragtning ved det almindelige børnetilskud og slet ikke ved det såkaldte særlige børnetilskud efter § 4.

Hvad moderskabsydelsen angår, må vi afgjort være imod, at den tænkes tillagt uden hensyn til modtagerens økonomiske forhold.

Børnetilskuddet skal jo ydes uanset behov til det 18. år. Jeg har set i betænkningen, at Dansk Kvindesamfund har understreget, at man forudsætter, at der derefter ydes støtte fra ungdommens uddannelsesfond. Men så synes jeg, man kommer ind i et helt nyt system, for fra ungdommens uddannelsesfond kan der jo ikke ydes støtte, hvis forældrene tjener for meget, medmindre som bekendt forbindelsen med hjemmet er afbrudt — hele dette meget tvivlsomme begreb, som jo giver anledning til mange ubehageligheder. Jeg kan ikke rigtig se, at der er nogen virkelig visdom i et system, der op til barnets 18. år vil give en ydelse uden hensyn til indkomsten, men som derefter gennem ungdommens uddannelsesfond alligevel kommer ind på hensyntagen til indkomsten.

Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Poul Møller i går aftes i fjernsynet i forbindelse med nye omsætningsafgifter sagde, at ligegyldigt hvilken form for omsætningsafgift der eventuelt blev tale om, var alle partier jo nu indstillet på, at de krævede sociale kompensationer såsom børnetilskud og andet. Det er jo så sandt; som det er sagt. Men hvad vil det så igen sige i relation til det, vi her står over for? Her står vi

altså over for et børnetilskud, der ikke har kompensationskarakter, men som ydes stort set ligeligt til alle sider. Men hvis vi skal have en omsætningsafgift af en eller anden art, skal der gives børnetilskud som kompensation, og begrebet kompensation forudsætter jo, at der er noget at kompensere, at det er noget, der ydes til dem, der i særlig grad trænger. Det forekommer mig, at man også derved vil komme ind i noget mærkelig kompliceret og nærmest rodet, som næppe kan være synderlig praktisk.

Man foreslår, at udbetalingen af børnetilskuddet fremtidig skal ske til moderen, og det gælder altså op til barnets 18. år. Det lyder umiddelbart besnærende. Jeg er godt klar over, hvad der ligger bag; det må være en række tilfælde, hvor man har kunnet konstatere, at pengene er blevet anvendt til andet end det, de egentlig skulle bruges til. Men det forekommer mig, at der i en bestemmelse om, at disse penge skal sendes til moderen, ligger en underlig diskriminering ikke alene af faderen, men også af de gode og normale ægteskaber. Det er jo begge ægtefællerne i forening, der har forældremyndigheden og er værge for børnene, og derfor vil det virke mærkeligt, at en sådan ydelse skal tilsendes — og det er jo det, den skal nu, hvad jeg i og for sig synes kan være en udmærket ændring — moderen. Jeg mener, man meget nøje skal overveje dette. Jeg synes, det vil være en underlig situation for faderen at stå i, f. eks. faderen til en 17½ års dreng, at der kommer en postanvisning til moderen, og han står ved siden af og ikke har noget med det at gøre. Jeg vil henstille, at man overvejer, om man dog ikke kunne imødekomme de tilfælde — det må være relativt få — hvor der er fare for virkeligt misbrug, ved at lave en regel om, at moderen kan fremsætte en motiveret begæring om at få tilskuddet udbetalt til sig selv. Så kan der være nogen mening i det, men som generel regel synes jeg det er en temmelig uheldig nydannelse.

Hvad angår den foreslåede erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, dagpengene i forskellig form, må jeg sige, at vi nærer også ud fra vort principielle syn megen betænkelighed over for et sådant system. Jeg kan se, der kan være visse ting, der taler herfor, netop inden for det område, men vi nærer betænkeligheder; vi vil ikke tage endelig